

Johann Fecht

**Rector Universitatis Rostochiensis Joannes Fechtius, SS. Theol. D.
Eiusdemq[ue] Prof P. & Districtus Rostochiensis Superintendens, Ad Exequias,
Quas Foeminae omnibus virtutum ornamentis Nobilissimae Annae Meieriae,
Maritus moestissimus, Vir Nobilissimus & Amplissimus, Dn. Eberhardus von
Bergk/ I.U. Doctor & in inclyta hac Urbe Practicus celeberrimus & consultissimus,
parat, cohonestandas Omnes omnium ordinum Cives Academicos officiose &
amanter invitat**

Rostochii: Wepplingius, 1691

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770474705>

Druck Freier Zugang

Fecht, J.,

in

A. Mejer.

Gedr. B. v. Bengke

Rostock, 1691.

54

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

JOANNES FECHTIUS,

S. S. *theol.* Ejusdemq; PROF. P. & Districtus
Rostochiensis Superintendens,
AD EXEQVIAS,

Quas
in omnibus virtutum ornamentis NOBILISSIMÆ

ANNÆ MEJERIAE,

Maritus moestissimus,
VIR NOBILISSIMUS & AMPLISSIMUS,

DN. EBERHARDUS

von /

J. U. Doctor & in inclytâ hac Urbe Practicus
celeberrimus & consultissimus,
parat, cohonestandas

*Omnes omnium ordinum Cives Academicos officiosè &
amanter invitat.*

Rostochii, Typis JOH. WEPPLINGII, Univers.-Typogr.

Vum ii, qui in hac vi-
tā intimā nobis familiaritate con-
iuncti ipsismet quasi oculis nostris
nobis chariores fuerunt & à qui-
bus nonnisi ægerrimè atque cum
naturæ nostræ quodam horrore
avellimur, ex complexu nostro &
quotidiano contubernio, Divino
disponente fato, eripiuntur, sola-
tii non exigui partem interpreta-
mur, si menti nostræ, persuasi,
sacrarum Scripturarum oraculis id edoceri, repræsentemus: eos
nunc in coelesti palatio degere, liberatos ab omni miseriā,
frui Divinæ majestatis conspectu, nulli amplius ex ullo crimi-
ne maculæ obnoxios, denique summo Numini, tanquam
interiores ejus amicos, mortalium necessitates & desideria
supplici prece commendare. Nonnulli existimant, neque à
pierate alienum, neque adversum sanctissimarum Literarum
dictatis esse, si, qui è necessitudine nostrā decedunt, si à pa-
rentibus liberi, à maritis uxores, ab amicis abstrahantur amici,
eos credant superstitum facere apud DEum speciatim men-
tionem, eorumque, quantum in se est, orando supplicando-
que gerere curam. *Gregorium*, Nazianzi seculo quarto Episcopus,
Vir eruditione maximus & longè magis pietate, qui ob emi-
nentem reverentiam, ut refert *Socrates*, cum passim eo tem-
pore veræ & catholicæ doctrinæ professores pellèrentur in exi-
lium, pulsus nunquam est, cum præsentè *Basilio*, illo, qui
magni cognomentum meruit, Patri suo panegyricum dice-
ret, inter alia leniendi doloris fomenta non obliviscitur in-
tercessionis pro Ecclesiā, quam per quinque & quadraginta
annos rexerat, morte suā, quæ ei centenario obtigit, non
finitæ, sed auctæ potius & roboratæ. Verba, quæ post prin-
cipium illicò comparent, hæc sunt. *Deinde nobis persuade,*
quod ne nunc quidem Pastor ille bonus nos dereliquerit, qui animam
suam posuit pro ovibus suis, sed quod super sit & pascat ac dirigat
pro

proprias & à propriis cognoscatur; corporaliter quidem nequaquam
 comparent, spiritaliter verò nobiscum conversans, contra lupos
 pro grege depugnans & nemini permittens, ut caulam furivè aut
 dolore transgrediatur ac voce peregrinà animas bonè constitutas
 seducat ac decipiat. Et ut ego mihi persuadeo, **NUNC MAGIS
 PROFICIT PRECIBUS**, quam antea doctrinà. Quanto enim
 plus DEO est propinquior, postquam vincula deposuit corporalia & à
 materiâ, qua mentem turbabat, est liberatus, nudus cum nudo
 conversans, nempe cum mente primâ ac purissimâ, tantò magis or-
 dine angelico & fiduciâ cœlesti, nisi hoc nimis audaciter dictum sit,
 effectus est dignus. Cum de particulari istâ animarum à DEO
 receptarum pro suis, quos in hoc mundo reliquerant, in-
 tercessione, nihil disertè aut expressis verbis dicere videan-
 tur sacre Literæ, modestiam in affirmando Theologo dignam
 adhibet: *μήτοις ὃ* inquit, *equidem persuadeor*: pauloque
 post, si quid confidentius asseruerit, quasi deprecatur:
ὅτι μή πάλαι τὴν ἀπ' αὐτῶν, inquit, nisi forte id asserere fueris
temerarium. Causam tamen credulitatis suæ perquam vero-
 similem adfert, quia per mortem suam vicinior sit reddi-
 tus Deo atq; cum eo, præsens cum præsenti, liberrimè amicissi-
 mèq; conversetur: nec verò in beato illo statu vel Christianam
 erga cætum suum charitatem, vel curam, quæ amoris illius
 pars est, videatur deposuisse. Exprimam, quâ fieri potest,
 sensum, à sancto patre sub verborum suorum momentis com-
 prehensum. Cum defunctorum animarum excessu suo non red-
 dantur infeliciores, sed, quo magis à materiæ onere & profe-
 ctis hinc impedimentis solvuntur, eo maiorem adipiscantur per-
 fectionem, verosimile est *Gregorio*, eas haustâ in hac vitâ rerum no-
 titiam in glorioso illo regno adeò non amittere, ut perficiant po-
 tius & adaugeant incrementis. Cur enim variam illam, quam
 multis hic experimentis sibi acquisivere, scientiam in alte-
 ram illam vitam non transferant? Cur eos rerum omnium
 confestim subeat oblivio, haud aliter ac si ex Lethæo amne, quæ
 gentilis superstitionis fabula est, bibissent? Si verò Ecclesiæ præ-
 tul, qui casus gregem suum, à quo recentè abstractus, cœlo-
 que

que insertus est, vel commoveant, vel adfligant; si conjugum alteruter, quibus cum ærumnis atq; miseris vel conjux hic relictus, vel liberi, quos instar propriæ animæ tenerrimè diligimus, colluctentur, quam primum beati illius regni incolæ facti sunt, sciverint, qui naturam suam tam subito exuere, qui deponere *supra* illam, tam tenaciter animæ nostræ fibris infixam, atq; adeò, ut ita dicas, *ἀραιῶσαι* fieri possint, ut non recordentur amplius suorum, ut eorundem abjiciant curam, ut eosdem non ament, neq; salutem eorum, saltem voto quopiam, promoveant? Edocemur ipsius veritatis testimonio, fieri non posse, *ut obliviscatur mater filii sui*, & credibile sit, eandem, mortis violentiâ à suavissimis infantibus avulsam, eorum illicò expellere ex mente memoriam & ejurare curam? Aut homines esse desierint, qui moriuntur, aut retineant ea, quæ homini propria sunt, quæq; ab homine, nisi per superiorem & violentam potentiam, de quâ tamen nullo nobis Scripturæ documento constat, separari nequeunt. Hæc jam *Gregorius* ex eo amplius confirmat, quod, qui in æternas illas concedunt sedes, beatarum animarum & sanctissimorum angelorum & supremi deniq; Numinis quotidiano & conjunctissimo consortio fruuntur. Iam quis *Gregorio* arbitrante dubitaret credere, animas, immortalī gloriâ fruentes, ab animabus aliis, ex eodem loco eò delatis, ipsisq; nonnunquam sanguinis vinculo conjunctis, recentiorem rerum in hoc mundo actarum impetrare notitiam? Si defunctâ hodie uxore tertio post mense decedat vel filius vel frater meus, num immixtus conjugis, aliorumq; è necessitudine meâ societati, nihil de me supersit, nihil de aliis, quos penitissimo affectu complexus fuit, enarrabit? Nihil de me, nihil de liberis suis uxor ex eo, mater ex filio, percontabitur? Sime familiamque meam gravis premat & prope supprimat calamitas, anne filius meus amoris, immutabili Divinæ legis decreto mihi debiti, oblitus, pro me Deum haut deprecabitur? Nec conjugem meam, quæ Christianam charitatem in gloriâ non deposuit, ad simile officium inflammabit? Eo cumpri-
mis loco obeundum, ubi & affectus vehementia flagrantius ar-
det.

det, & præces ab omni imperfectionis labe sunt immunæ & ideo Deus longè quàm ad mortalium desideria exaudienda propitior? Quod si animæ ipsæ officiosæ esse & isthunc in modum vel interrogare invicem vel referre omitterent, ab angelis, in hanc terram euntibus & remeantibus in cælum, atque ad thronum Divinum fidelium necessitates perferentibus, non improbable *Gregorio* est, beatos nonnunquam informari. Quorum perpetuæ Deivisioni & incessanti ejusdem laudationi & nunquam interruptæ beatitudini, si nihil derideretur, quod Deo jubente res hominum, quibus sæpius ipsi intersunt, curant, cumque DEO & beatis de actionibus in hoc mundo humanis frequenter colloquuntur, quomodo idobis beatis ipsis, qui ἰσχυροί, id est, ministratoriis illis spiritibus prorsus similes futuri sunt? Quin imò à Deo ipso, cui in gloriâ propinqui sunt, cum quo nudæ cum nudo, quæ verba Patris sunt, convertantur, noscere in familiari colloquio res hujus orbis posse animas, quantum scire ipsis interest, persuasus fuit *Gregorius*. Id enim quamquam in Scripturâ totidem verbis non legatur, quia tamen statui ipsarum, in amicâ cum Deo, cum angelis, cum beatis conversatione consistenti, videatur consentaneum, negari ideo non debere; cum ejusdem veritatis sit sententia, dicente *Origene*, quam in sacris scripturis inveneris, vel quam ex consequentiâ ipsius indagine ac recti tenore inde receperis. Comprehendi itaque non posse, quomodo sancti retinere in gloriâ charitatem, ut promiscuè in omnes, ita præcipuè in consanguineos & tamen nec preces cum ipsis sociare, nec eorum ullâ, quantumvis ab omni miseriâ vacuâ, qualis & angelorum & Numinis ipsius est, sollicitudine tangi debeant? Proposui hactenus sancti *Nazianzeni*, non nisi sub verisimilitudinis æstimatione, de particulari sanctorum, cœlis receptorum, pro suis intercessione, proditam opinionem. Enimverò neque primus ille fuisse inter antiquos, neque postremus, videtur, qui blanditulâ hac sententiâ emollire mortis acerbiter conatus est. Seculo tertio *Cyprianus*, martyrii gloriâ insignis, epistolâ ad Cornelium, Fratrem, quæ inter Pamelianas prima, in recentiori editione sexagesima.

xagesima est: Memores, inquit, nostri invicem sumus, contor-
 des atque unanimes, utrobique pro nobis semper oremus, pressuras &
 angustias mutuâ charitate relevemus. Es qui isthinc nostrum prior
 Divina dignationis celeritate processerit, perseveret apud Dominum
 nostra dilectio pro fratribus & sororibus nostris, apud misericordiam
 Patri non cesset oratio. Visus fuit Cyprianus viro cuidam è no-
 stris doctissimo idem omnino, quod Gregorius, de demortuo-
 rum deprecationibus affirmare. Verum Johannes nuper Oxo-
 niensis, considerato rectius Cypriani textu, de vivorum & su-
 perstitum potius martyrum quam de demortuorum orationi-
 bus loqui pronuntiavit. Itaque sensum verborum dilucidius ita
 expressit: alterutro ex nobis obeunte, sive ego, qui Caribagini pra-
 sum, sive tu, qui Romae praesides, superstes fueris, ejus, cui in vivis
 diutius esse contigerit, pro utraque Ecclesiâ perseveret & supersit apud
 Deum oratio. Eodem tamen, quo Gregorius vixit, seculo Euse-
 bius Caesariensis libro de martyribus Palæstinæ de Theodosiâ
 virgine, ex versione Henrici Valesij: fidelis gravibus, inprimis
 puella, nondum octodecim annos nata, ad vinclos quosdam accessit,
 qui regnum Dei libere confitentes ante Praetorium sedebant; cum
 ut eos saluaret, tum, ut quod credibile est, eosdem rogaret, ut cum
 ad Deum pervenissent, sui memores esse vellent. Cum hujus moris
 tanquam usitati meminerit, opinionem isthanc jam ab aliquo
 tempore invaluisse, à fide alienum non est. Unde & in
 Passione Fructuosi, Episcopi, qui sub Gallieno martyri-
 um pertulit, legitur: cum se excalceasset, accessit ad eum
 commilito, frater noster, nomine Felix, apprehenditque dextram ejus,
 recognoscens eum & deprecans, ut sui memor esset. Succedenti
 verò tempore, quo martyrum veneratio in immensum crevit,
 non particularis tantum unius alteriusque rei, quibus limiti-
 bus, & timide quidem, suam opinionem circumscriptit
 Gregorius, sed omnium, quæ geruntur sub sole, rerum noti-
 tiam superstitiosa Christianorum pietas sanctis defunctis ad-
 scripsit. Unde & compellati primò in omni necessitate infi-
 nitis in locis, & dein quasi quædam auxiliatrix Numina in-
 vocati, denique cultu religioso adorati. *Augustinus* tamen
 secu-

seculo quinto Gregorii vestigiis libri de cura pro mortuis quin-
 to decimo capite ita pressè insistit, ut opinionem istam ube-
 rioribus argumentis & illustret & confirmet. Quippe ait:
 sanctos, beatâ DEI visione gaudentes, ob locorum distanti-
 am, ordinariè & ex se nihil prorsus cognoscere rerum huma-
 narum, Scripturâ dicente: *Abraham nescit nos & Israel ignorat nos.* Sed idèò non subtrahi eis notitiam, extrinsecus ag-
 cedentem, quanquam certis limitibus coercitam. Juvat
 audire ipsa Augustissimi scriptoris verba, jucunda pariter atq;
 erudita. *Fasendum est, ait, nescire quidem mortuos quid hic aga-*
sur, postea verò audire ab eis, qui hinc ad eos moriendo pergunt.
Non quidem omnia, sed quæ sinuntur indicare, qui sinuntur etiam
ista meminisse & quæ illos, quibus hoc indicant, oportet audire.
 (Cujus rei in antecedentibus argumentum divitis epulonis ex-
 emplum esse voluit, quia Lazaro resciverat, epuloni in illâ
 vitâ benè, Lazaro malè fuisse, in eodemque cum epulone lu-
 to ejusdem fratres hærere :) *Possunt & ab angelis, qui rebus,*
quæ aguntur hic, præsto sunt, audire aliquid mortui, quod unum-
quemque illorum audire debere judicat, cuicunque subjecta sunt.
Nisi enim essent angeli, qui possent interesse & vivorum & mortuo-
rum locis, non dixisset Dominus Deus: contigit autem mori ina-
penem illum & ferri in sinum Abrahae. Nunc ergo hic, nunc ibi esse
 potuerunt, qui hinc illuc, quem DEUS voluit, abstulerunt. Possunt
 etiam spiritus mortuorum aliqua, quæ hic aguntur, quæ necessari-
 um est eos nosse, & quæ necessarium non est eos non nosse, non solum
 præ: viâ vel præsencia, verum etiam futura, Spiritu DEi revelante,
 cognoscere; sicut non omnes homines, sed propheta, dum hic viverent,
 cognoscebant, nec ipsi omnia, sed quæ illis esse revelanda DEi provi-
 dentia judicabat. Pulchrè equidem; quamquam & Augustinus
 Gregorii exemplo hanc suam meditationem non vendit
 pro doctrinâ Ecclesiæ, sed pro opinatione privatâ: ut volui,
 ait, accipiat quisque, quod dico. Sunt in Romanâ ecclesiâ, qui si
 hæc vel sententia vel conjectura concedatur, immotâ se-
 quelâ vel adorationem sanctorum, vel certè compellationem
 eorundem concludi proclamant. Conatu equidem inani,
 si non.

si non stolido. Quod enim istud est consequentiæ idolum;
 Sancti in coelis ab aliis vel sanctis vel angelis aliquando intelli-
 gunt, quid à vivis agatur in terris; erga à vivis sunt vel adoran-
 di vel invocandi? Quis ferat ita argumentantem: Thomas
 Cajetanus dum Augustæ Vindelicorum versabatur, partim per
 epistolas, Româ ad ipsum missas, partim per homines, Ro-
 mâ Augustam proficiscentes, cognovit, quid rerum Leo X. Ro-
 mæ gereret. Ergo à Leone X. vel adorari debuit, vel invo-
 cari. Titius Lipsiæ bonis literis navans operam, per amicos
 Rostochio subinde Lipsiam venientes, perque nuncios publi-
 cos resciscit, quid Sempronius Rostochii agat, quibus prema-
 tur fatis, quâ cum paupertate luctetur. Ergo Titius à Sempronio,
 quasi præsens à præsentē, compellari rogarique ore & conce-
 ptis precibus debet, ut causam suam apud Senatum promoveat,
 succurratque ipsius necessitati. Utcumque verò vanæ istius
 consecutionis prodigium illam *Gregorii & Augustini* opinio-
 nem nullo modo labefaciet, dispiciendum tamen seriò est, ne
 opiniones, non sufficienti fundamento nixas, in argumento
 præcipue circa mortuorum statum, in doctrinas Ecclesiæ, sub
 necessitate quapiam credendas, quibus adversarii facile que-
 ant abuti, convertamus, cum affectus circa mortuos, quos
 dileximus atque coluimus, excessu plerumque labore, nec
 quiescat facile, quin ea fuerit molitus, quæ & Numinis ipsius
 honori adferant detrimentum. Si, qui ex ædibus nostris, ex com-
 plexu, ex brachiis, in cœleste illud regnum, nobis invitis & exqui-
 sito dolore confectis, abierunt, quid piam nostrarum sciunt rerū;
 si aliqua superest in eis orandi pro nobis cura, hoc nos in obitu
 nostrorum erigamus solatio, quod moriantur quidem mundo,
 ne eorum amplius fruamur operâ, vivant autem Deo, ut maiora
 ab eo nobis impetrent beneficia. De filiolo suo, immatu-
 râ morte abrepto, præclare de sacris, imprimis antiquitatis, studiis
 meritis Theologus: *Mortis memoriam tantum abest ut fugeris,*
ut eodem potius die, quo decessit, matri, (me interea in templo sacris
operante) stipulatâ manu promiserit, se in celo pro parentibus, foror-
ibus, cognatis & amicis Deum assidue deprecaturum. Nec dubito,
promissa

stinguibilis, prae cordiorum anxietates, insignis mammarum;
cum doloribus intensissimis conjuncta, intumescencia, arteri-
arum pulsus frequens & interruptus, nec vocum tendinumque
motus tremulans & convulsivus, perpetua vigilia insecutaque
deliria &c. optimam adhibitam spernentia medicinam, in dies
eas magis magisque labefactarunt; donec tandem septimo à
partu die, ipsa Epilepsia, cum contracturis & motibus convulsivis
variorum membrorum, dextri praecipue latetis, paucissimos
adhuc superstites in totum prosterneret vires, mortemque
ipsam acceleraret. Plenarie enim hoc morbofo certamine
enervata, eadem luce, circa horam duodecimam meridia-
nam, inter astantium preces, placidissime occubuit, mun-
danasque molestias cum beatitudine sempiterna commutavit.
Sic itaque praemature tibi fato, Nobilissime BERGKI, in ip-
so juventutis flore materia perit solidi, quod animo tuo praece-
peras, delectamenti. Quae in longum durare, Teque ipsum
& alios plurimos vitam anteire debebat, subito ad finem mor-
talitatis accessit; hoc ipso, quae sanctioris Spiritus loquela est,
perfecta reddita, cum alii per longas ambages ad hoc fastigium
contendant. Quod felicitati potius quam miseriae deputandum
est. Tum vero lugendi Tibi vera extitisset causa, si, quam ami-
sisti, vitorum probrorumque maculis bonorum honesto-
rumque judicio notari, passim audivisses. Nam & hoc ærum-
nosae infelicitatis genus probos nonnunquam & laudatos ve-
xat viros. At quantum doloris Tui lenimentum est, si
recorderis apud Te metipsum, si ab aliis audias, hanc, quae nunc in-
clausa capulo inter hominem esse desuit, cujus tenebricoso con-
dendum sepulcro corpus æternum ex urbis hujus conspectu
abibit, ab infantia sua foeminam fuisse, bonae indole, probis
moribus, DEO hominibusque caram? Quae dum ad
omnem honesti cultum à Parentibus, quique & curam & amo-
re postea parentum loco fuerunt, quam disciplinam, quam
exemplo informata fuit, in id incubuit maxime, ut in ar-
ripiendis & exequendis iis, quae pulcra, egregiaque praeci-
ebantur

ebantur, non summè tantum industria esset sed & religiosa. Majores verò nacta annos in summo precio habuit, imbuti artibus, quibus excoli ornarique puellarum solent ingenia, juxta verò ex toto pectore revereri Deum, demereri officiis proximum, studere pudicitia & omnem movere lapidem, ut non culpâ tantum vacaret, sed & suspicione. Talem Te duxisse vitæ sociam, jucunda utique Tibi, non molesta debet esse memoria. Jam quanta ista beatitudo est, eam, factam Tibi conjugem, hac in ætate, & quasi adolescentiâ, quæ nondum vicesimum attingit annum, raris singularibusq; veræ infucataque pietatis erga DEUM, liberalissimæ beneficentiæ & officii erga concives, modestissimi obsequii erga maritum, comitatis humanitatisque erga omnes, laude inclaruisse & obtinuisse intra tantillum temporis spatium præclarissimarum, virtutum præmium, tanquam vitæ bene laudabiliterque actæ nunquam interitum monumentum. Cujus & aliud tibi reliquit testimonium, infantem lepidissimum pulcherrimumque, qui ad quoscunque pervenerit annos, (Faxit autem DEUS, ut ad plurimos!) vivus Tibi perpetuò præcoerit adeptæ ab uxore tuâ illius salutis, de quâ scis scribere Paulum: *salva erit mulier per generationem liberorum, si manserit in fide ac dilectione & sanctificatione cum castitate.* Quo ipso æquiore animo feres fatum Tuum, neq; desiderabis, quam certuses, non extinctam esse, sed per Christum, cui immortâ, vivâq; perpulcerrima opera, fiduciâ innixa est, cum moreretur, ad meliorem vitam renatam. Hanc si vel perfunctorio tantum oculo possemus introspicere, quam illius & amplitudinem incredibilem & majestatem inestimabilem & sævitatē, nunquam satis admirandam, nunquam satis expetendam, putas nos comprehensuros esse? Ex quâ si suspiriis & lacrymis & desideriis Tuis retrahere illam in hanc terram, quasi in quoddam ærumnarum & miseriarū theatrum, coneris, quam illa reluctabitur toris viribus? Quam amorem Tuum conversum esse in odium livoremq; conqueretur? Ad hanc cœlestium gaudiorum ineffabilem ubertatem si & ipse arden-

gravissimus, deinde Serenissimorum Ducum Megapolensium,
DN. CAROLI, & DN. ADOLPHI FRIDERICI, Con-
siliarius intime admissionis; Proavia. ANNA Schmitzer
lawen/ patricie gentis apud Stralsundenses laudatissima
feminae. Avum maternum laudat beata nostra Virum
Nobilissimum & Amplissimum, DN. JOACHIMUM PANSAU,
Senatorem quondam Stralsundi primum & benemerentissimum.
Avia materna adhuc superstes (quam Deus diutissime ser-
vare velit) est Nobilissima matrona, DOROTHEA, & cele-
berrima apud Stralsundenses, Michelsen/ familia oriunda,
cui Deus solatio sit. Vix enim duorum mensium spatium el-
apsum est, quo & ipsa dulcem ex filia Nepotem, maxima spei
juvenem, JOACHIMUM HENRICUM MEYER, pie
defuncta mea conjugis fratrem unicum, non sine insigni do-
lore amisit. Proavus Maternus exstitit, Vir Amplissimus,
Nobilissimusq; DN. JOHAN Pansaw/ Senator & Camera-
rius Stralsundensis primarius. Proavia materna, MAR-
GARETHA Dammen/ quae & ipsa ex vetusta & clarissi-
ma gente originem traxit. Plures recensere tantarum fami-
liarum Majores, nunc merito supersedeo, ne quod virtu-
tis pretio, modestia, castitati, pietati, pie defuncta debe-
atur, aliunde videamur deridare velle. Quam primum
lucem hujus mundi beatissima mea adspexit, fonte baptismi
aspersa & nomen ANNÆ adeptæ est. Sic Christiana facta,
simul per vite tempus, (quamvis hoc, probo dolor, nimis bre-
ve fuit) cruciana facta est. Vix enim quintum annum e-
gressa se parente optimo orbatam vidit, quem anno post ma-
ter secuta est. Inde tamen non honestâ tantorum Majorum
virtutibus conformi educatione privata fuit. Mox enim ad-
fuit & parentum vices plene & egregie supplevit avia Ma-
terna optima, nihil ad bene & virtutibus ornandam nostram
reli-

reliquum faciens. Cum vero ipsa per aetatem nunc ingravescentem reliqua, quae adultior aetas requirit, superaddere non posset, hic Rostochium nostra venit & à Viro Magnifico ac Excellentissimo DN. MATTHEO Liebherm / JCo, Magnorum Principum Consiliario & hujus Reipubl. Consule Seniore, ejusq. conjuge, matrona nobilissima, piæ, defunctæ matertera, bene excepta & ad continuandum virtutis cursum admonita est. Quem cum strenuè ac felicissimè mea desideratissima perfecisset, motus ego ejus pietate, modestia, castitate, ac reliquis ei innatis & maximè conspicuis virtutibus, illam vix annum decimum septimum adimplentem, tori sociam desideravi ac consecutus sum, Anno 1689. Mense Majo. Sed hocce meum conjugium, pro dolor, nimis breve fuit. Dum enim ante octiduum me parentem filia jucundissima fecit, ipsa in primo partu præter omnem spem exstincta est, scq. dum alii vitam dedit, hanc cum aeternâ commutavit. Quales ego jam ex hocce prematuro obitu mea dulcissima ac optima conjugis sentiam dolores, DEO soli, cordium scrutatori, notum est. Angustia interim cordis, imò ipsa lachryma, plura scribere prohibent, meq. hic subsistere cogunt. Nec ignorare nos decet morbi, qui se parturientis pariter morientisq. corpori insuperabili malitiâ insinuavit, initia & progressus. De quo Nobilissimum, Celeberrimumq. Medicum, DN. BARNSTORFIUM, quam nos ipsos præstat audire. Ad morbum, inquit, quod attinet, acutissima fuit Febrix; quæ altero post partum die accedens, tenerum alias pia defunctæ Nostre corpus, ex doloribus acerbissimis partum ipsum concomitantibus, & per tres integros etiam dies illum antecedentibus, maximopere debilitatum, tanta cum vehementia invasit; ut ne quicquam virium recolligere potuerit. De novo enim advenientia symptomata varia, æstus scil. & sitis irresistibilis

promissis cum jam stare & nos superstites intercessione tam clara ani-
me, in virtute meriti Christi, unici mediatoris nostri. (per quem
solum & ejus & nostrae preces DEO sunt acceptae) frui non minus, ac si
inter nos viveret. Addit consuetam veteribus modestiae no-
tam: ita equidem spero; cui alia mens est, sensu suo abundet. Si
verò nulla planè sanctis in cœlo animabus est rerum terrena-
rum, nec ex aliorum quidem narratione, noticia, si nec ulla
miseriarum nostrarum sensu tanguntur, non idè persuasio no-
stra erroris, qui ad infernum præcipitet, qui salute excludat,
damnanda erit. Quicquid enim pro consolatione nostrâ ab
amicis, in ætherias hinc sedes migraturis, vel petimus vel spera-
mus, quicquid ipsis, inter cœlites receptis, pro nobis nostrisq;
precum adscribimus, id ab animo proficitur, in Dei unice
voluntatem directo, ut si id verbo revelato repugnet, si bea-
titudini cœlestis status adversetur, id nec dictum velimus un-
quam, nec petitur. Si placuerit Divinae bonitati, ut liberatae
à corpore animæ & à curâ simul omni & omni rerum molestia-
rum triqumque scientiâ sint liberae, gratulemur ipsis hanc col-
latam in eos à Deo felicitatem, neq; desideremus, eas ullis no-
stri causâ curis amplius involvisi, si verò volente, qui velle id utiq;
potest, DEO, rerum adhuc humanarum curis immixtae preces
suas cum nostris conjungunt, cogitemus, rationem nullam ef-
se, cur id desiderare non ipsae debeant, cum cœlestis gaudii
magnitudinem augeat, si benè cum Ecclesiâ, cum Rep. cum
necessitudine suâ agi, etiam adminiculantibus ipsorummet
supplicationibus, intelligunt, nec perfectionem felicitatis immi-
nuat, si sinistri illis quidpiam accidere audiunt, nisi forte & Dei
ipsius atq; Servatoris nostri beatitudini detrahat, quod calamita-
tes fratrum suorum exactissime cognoscit, aut angelorum pro-
speritati obsit, quod adversitatibus piorum ipsimet interfunt, aut
Abrahamo dolorem attulerit, quod epulonem, citra dubium ex
posteritate suâ nepotem, in aeternae miseriae flammis conspexerit.
Præfari hæc volui, dum indicendum mihi funus est, si quod-
quam, perfunestrum certè & acerbum; ejus luctus cum nullo
facile solatio possit levare, quid mirum est, consternatum do-
lore

Iste animum ad vocare subsidia, quæcumq; adversis periculum
 præbere vel quæcumq; possint? Luctuosum est, amittere uxore
 rem, quæ te impensè amaverit, quæ sollicitè soverit, quam ut
 tuummet pectus dilexeris, cujus virtutes unice æstimaveris.
 Lacrymabile est, spoliari conjuge, cujus suavitatem, ceu in-
 æstimabiles delicias, vix gustaveris, à quâ vi quadam abstraharis,
 priusquam in honestas, quas speraveras, voluptates te immiseris.
 Neq; derogare dolori, sed vires eidem addere videtur, si ver-
 setur, quasi memoriæ quoddam monumentum, ante oculos
 delibati quondam amoris pignus, cujus intuitu boni amissi quo-
 vis momento recordemur, quodq; acerbum animi nostri cru-
 ciatum quotidie quasi refricet & recentem reddat. Crudeli
 sit pectore, quin BERGKII nostri fati ingemiscat, quin dolori
 addat Christianum, justumq; dolorem! Nos verò quod unice
 possumus, extremo Fœminæ æstimatissimæ honori, vitæ, bre-
 viter quidem, sed non sine summâ laude gestæ, cippum eri-
 gamus; nec id nostris, verum Amplissimi mariti, quam-
 quam inter immensi doloris, animum pariter, manum-
 que & calamum turbantis, confusiones profusis verbis.
 Nata illa mea dulcissima nunc desideratissima conjux est,
 Anno O. R. *MDCLXXII. d. XIX. Mensis Martii, Stralsundi,*
Patre Viro Nobilissimo & Amplissimo, DN. THEODORO
MEJERN: Patricio & Senatore ibidem primario. Ma-
tre fœmina Nobilissima ac Virtuosissima, MARGARETA
PANSIEN. Avus paternus exstitit Vir Magnus &
Excellentissimus DN. THEODORUS MEJER, JCIus,
Regie Pomeranie Consiliarius Provincialis, & Consul per
multos annos Stralsundensis Gravissimus, Hereditarius in
Sommerfeld! Mücht! Neuen Bleen & Landesdorff.
Avia Materna, MARGARETHA Andriæn / fœmina gen-
te & mente splendidissima. Proavus paternus fuit Vir Nobi-
lissimus & Excellentissimus DN. THEODORUS MEJER,
J. U. D. primum Civitatis Gryphwaldensis Syndicus
graviss.

ut cupiditate adspiras, si ad hunc unum quasi & ultimum Christianorum omnium finem universum mentis Tuæ ardorem dirigis, si eo potius summo Te bono, quo nihil præclarior, nihil melius, nihil constantius est, gaudere credis, qui tristi intra animum Tuum, qui prosternere Te in terram, qui pectus Tuum concutere potes, si, quam unice amas, in isthac Te felicitatis possessione prævertit? Super sunt præterea tibi & animo retines tot ingentes virtutes, quæ non minus, ac cæleste illud præmium, morte carent & perpetuo durant. Denique quicquid tibi grave toleratu in hoc mellitissimæ uxoris funere videbatur, id leniet consideratio divinæ voluntatis, quæ nunquam nobis, etiam cum sauciat, bene cupere non potest. Ei se permittere & ad illius nutum suum quoque attemperare, summa ac perfectissima sapientia est. Vos verò Academici Cives, ut solennia funeris atque exequiarum frequenter obire & celebrare inducatis animum, majorem in modum oro rogoque. Illo officio affectum summâ tristitiâ viduam mirifice recreabitis, simulq; & propriam mortalitatem in animum revocantes vitam vestram ita comparare discetis, ut rationem aliquando reddere ei, cui in nos vitæ mortisq; imperium est, queatis. Valete.

P. P. sub sigillo Rectorali. d. 10.
August. A. R. S. 1691.

Conventus fiet in Aede Mariana hora I.

lore animum advocare subsidia; quæ
 præbere vel quæcunq; possint? Luctu
 rem, quæ te impensè amaverit, quæ solli
 tuummet pectus dilexeris, cujus virtut
 Lacrymabile est, spoliari conjuge, cuj
 æstimabiles delicias, vix gustaveris, à quâ
 priusquam in honestas, quas speraveras, ve
 Neq; derogare dolori, sed vires eidem ac
 setur, quasi memoriæ quoddam monum
 delibati quondam amoris pignus, cujus in
 vis momento recordemur, quodq; aceri
 ciatum quotidie quasi refriceret & recent
 fit pectore, quin BERGKII nostri fati in
 addat Christianum, justumq; dolorem!
 possumus, extremo Fœminæ æstimatissim
 viter quidem, sed non sine summâ laude
 gamus; nec id nostris, verum Ampliss
 quam inter immensi doloris, animur
 que & calamum turbantis, confusio
 Nata illa mea dulcissima nunc deside
 Anno O. R. *MDCLXXII*. d. *XIX*. Men
 Patre Viro Nobilissimo & Amplissimo,
 MEJERN: Patricio & Senatore ibiden
 tre fœmina Nobilissima ac Virtuosissim
 PANSÄWEN. Avus paternus exstitt
 Excellentissimus DN. THEODORUS
 Regia Pomeranie Consiliarius Provinci
 multos annos Stralsundensis Gravissim
 Commerfeld! Mûcht/ Neuen W
 Avia Materna, MARGARETHA And
 te & mente splendidissima. Proavus pa
 lissimus & Excellentissimus DN. THE
 J. U. D. primum Civitatis Gryp

refugium
 tere uxore
 quam ut
 imaveris.
 , ceu in
 straharis.
 nmiseris.
 r, siver
 e oculos
 nissi quo
 stri cru.
 Crudeli
 n dolori
 od unice
 ita, bre
 um eri
 quam
 manum.
 verbis.
 iux est,
 al fundi,
 DORO
 Ma
 ARETA
 ificus &
 Jcius,
 nsul per
 rius in
 esdorff.
 ina gen
 ir Nobi
 MEJER,
 Syndicus
 gravif.

